

RESSÒ DE LA PARAULA

El Salm 50, pregària de misericòrdia

En iniciar el camí de la Quaresma, ens proposem deixar-nos acompanyar pel Salm 50(51), per tal que il·lumini les vivències que pertoquen a aquest camí i ens ensenyi a pregar com cal. Alhora esperem que ens ajudi a viure en profunditat el goig de l'amor perdonador, especialment en el marc de la celebració del Sagrament de la Reconciliació o de la Penitència. Ho farem de tal manera que puguem viure el Salm, tant en nom de cadascú, com en nom de l'Església: cadascú i l'Església com a tal hem de fer el camí de la Quaresma.

El Salm 50(51) és una obra cimera de la pregària jueva i cristiana. Podem trobar-hi l'essencial del que significa la consciència de pecat, de perdó i misericòrdia, de confessió, de renovació personal i comunitària, de testimoniatge... Tot, en definitiva, el que ens cal per a viure autènticament la conversió que ens demana la Quaresma i el Sagrament de la Reconciliació. És veritat que la Quaresma i el Sagrament troben avui no poques dificultats, però si deixéssim de viure'ls, perdriem una de les fonts més abundants de la veritable alegria.

La Quaresma, com la celebració del Sagrament de la Reconciliació, no comencen amb l'escorcoll dels pecats i l'atiament del sentiment de culpa. No seria un bon inici, doncs podríem caure en una vivència malaltissa de pecat, a causa del tancament en un mateix. I sabem que el tancament en un mateix tant ens porta a l'orgull farisaic, com a l'ensorrament acomplexat i depressiu. Per a un cristià només pot haver-hi un inici possible: l'experiència de qui és Déu i qui som nosaltres davant seu.

«Compadeix-te de mi, Déu meu, tu que estimes tant; tu que ets tan bo, esborra les meves faltes. Renta'm ben bé de les culpes, purifica'm dels pecats.» (Sal 50,3-4)

Potser que tot comenci amb una sensació de que les coses no van bé, com un sentiment de que no estem a gust amb nosaltres mateixos. Però, més enllà d'aquesta sensació, el Salm 50 ens ensenya que la primera mirada conscient s'ha de dirigir al Déu que és bondat, misericòrdia i compassió. És davant seu, en relació a Ell, quan veritablement ens reconeixem tal com som: culpa (rebel·lió), delictes (disharmonia), pecat (esgarriament). De Déu es diu el que pertany al món de l'amor; de nosaltres el que pertany al món de l'error, la dispersió, l'oposició a l'amor.

—La foscor no es veu si no és amb el contrast de la claror. La tenebra no és sinó absència de llum: si no hi hagués llum la tenebra semblaria l'estat normal de la realitat. Quant més llum, més nítidament es dibuixa la figura fosca.

—Se'ns ha concedit de conèixer la llum brillant de l'amor, per tal que descobrim la tenebra del nostre egoisme.

—I no només descobrir les tenebres, sinó també poder esdevenir llum, responnent a la seva crida.

Perquè, en copsar el món de la llum, alhora s'aixeca en nosaltres el desig de ser-hi, tot albirant l'alegria, que hi podem trobar. Quan ens preguntem perquè ens hem de confessar i com hem de fer-ho, mirem tot d'una qui és Déu i la felicitat que ens regala.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Operació Haití

La tragèdia d'Haití és una de les majors de la història moderna, juntament amb el tsunami de l'Oceà Índic de 2004. Davant d'aquest fet, les institucions de l'Església catòlica han estat molt actives i s'han mobilitzat per ajudar les víctimes del terratrèmol. També les institucions estatals i civils han fet la seva part, treballant amb les institucions religioses. Ara queda un llarg camí d'ajuda material i espiritual per a la reconstrucció del país. L'Església ja era força present a Haití abans de la tragèdia. I, com han dit diversos bisbes, seguirà present a l'illa quan aquesta ja no sigui notícia en els grans mitjans d'informació.

GLOSSA

Parlem-ne sense por!

En una conversa suscitada en un grup de persones implicades en la vida parroquial es parlava de la dificultat que comporta testimoniar la fe. S'escoltaven, entre altres, aquestes frases: «Les famílies dels infants que vénen a la catequesi són d'origen divers, de nivells culturals heterogenis, d'economies variades, de religiositats diferenciades segons la formació rebuda i les experiències viscudes. No és fàcil trobar la manera d'apropar-se a pares i infants» (una catequista). «No ens podem quedar en el poc interès i poc convenciment d'alguns. Un bon nombre, a més dels que són practicants, dels qui s'acosten a l'hora de les comunions, bateigs i matrimonis, tenen una certa inquietud religiosa» (un membre del grup de preparació al matrimoni). «Ens caldria, però, més decisió per part nostra per escampar la Bona Nova arreu: a la parròquia, a la família, entre els amics i coneguts, els companys de treball, de lleure, d'estudis... Com ho feien els apòstols amb jueus i pagans d'arreu del món conegut, cercant el diàleg amb les persones» (una mare de família que col·labora amb la Càritas parroquial). «Per fer-ho de debò, és imprescindible una formació adequada. Necessitem una base suficient, una vida espiritual activa i una actitud propera i senzilla» (directora de cants de la missa d'onze).

«Sovint callem, per un fals respecte o per por a ser mal interpretats a l'hora de manifestar la nostra opinió com a cristians» (una altra catequista)...

Potser heu escoltat frases com aquestes i fins i tot participat en converses en les quals s'han formulat. Les qüestions descrites se susciten en múltiples ocasions i en grups diversos. Convé tenir presents les paraules de Jesús: «Els digué: Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangelí a tota la humanitat» (Mc 16,15). Els cristians som testimonis del Crist arreu del món. La nostra vida ha de fer present la manera d'actuar de Jesús i serne un bon exemple i referent, malgrat les febleses i limitacions personals. Les nostres paraules comunicant el que deia esdevindran anunci. Aquesta és la dimensió missionera de la nostra fe. Parlar-ne sense por sempre que sigui possible i convenient, en especial als infants i als joves. L'Esperit actua en nosaltres.

Mereix especial interès la nostra formació, que ens donarà les paraules adequades, la vida interior i la pregària que apropen al Qui hem de testimoniar i els sagraments que ens enfortiran davant les pors i dificultats. Per sobre de tot, estimar l'altre, reconèixer-hi la germana o el germà. Som-hi!

Enric Puig i Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

▶ Sé que som dèbils, que podem caure en el pecat. Tanmateix, la culpa és nostra, perquè Déu no ens nega la seva gràcia. Però romandre en el pecat després d'haver-lo comès, tenint tots els mitjans per sortir-nos-en, romandre en l'odi a Déu, és quelcom que no he pogut comprendre mai.

▶ Sé que somos débiles, que podemos caer en el pecado. Sin embargo, es culpa nuestra porque Dios no nos rechaza su gracia. Pero permanecer en pecado después de haberlo cometido, teniendo todos los medios para salir de él, permanecer en el odio a Dios, es algo que no he podido comprender nunca.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE I DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 26,4-10)

Moisès digué al poble: «El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l'altar del Senyor, el teu Déu. Després a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: “El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l'Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombrós. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d'un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m'heu donat.”

Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora'l.»

▶ Salm responsorial (90)

R. *Estigüeu vora meu en els perills, Senyor.*

Tu que vius a recer de l'Altíssim / i passes la nit a l'ombra del Totpoderós, / digues al Senyor: «Sou la muralla on m'emparo, / el meu Déu, en qui confio». R.

No et passarà res de mal, / ni s'acostarà a casa teva cap desgràcia, / perquè ha donat ordre als seus àngels / de guardar-te en els camins. R.

Et duran a les palmes de les mans / perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres, / trepitjaràs lleopards i escurçons, / passaràs sobre lleons i serpents. R.

Ja que ell s'ha fet tan meu, jo el salvaré, / el protegiré perquè coneix el meu nom. / Sempre que m'invoqui, l'escoltaré, / estaré vora d'ell en els perills, / el salvaré i tothom l'estimarà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 10,8-13)

Què diu l'Escriptura, germans? «Tens la paraula molt a prop teu; la tens al llavis i al cor.» Aquesta «paraula» és la fe que proclamem: si amb els «llavis» reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de «cor» que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim al llavis. Diu l'Escriptura: «Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat.» Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l'invoquen, perquè «tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat».

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 4,1-13)

En aquell temps, Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà, i durant quaranta dies l'Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable. Durant aquells dies no menjava res i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.» Jesús li va respondre: «Diu l'Escriptura que l'home no viu només de pa.» Després el diable se l'endugué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: «Et puc donar tot aquest poder i la glòria d'aquests reialmes; tot m'ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora'm i tot serà teu.» Jesús li respongué: «L'Escriptura diu: “Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol”.» Després el conduí a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix des d'aquí; l'Escriptura diu que “ha donat ordre als seus àngels de guardar-te” i que “et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres”.» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: “No temptis el Senyor, el teu Déu”.»

Esgotades les diverses temptacions, el diable s'allunyà d'ell, esperant que arribés l'oportunitat.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 26,4-10)

Dijo Moisés al pueblo: «El sacerdote tomará de tu mano la cesta con las primicias y la pondrá ante el altar del Señor, tu Dios. Entonces tú dirás ante el Señor, tu Dios: “Mi padre fue un arameo errante, que bajó a Egipto, y se estableció allí, con unas pocas personas. Pero luego creció, hasta convertirse en una raza grande, potente y numerosa. Los egipcios nos maltrataron y nos oprimieron, y nos impusieron una dura esclavitud. Entonces clamamos al Señor, Dios de nuestros padres, y el Señor escuchó nuestra voz, miró nuestra opresión, nuestro trabajo y nuestra angustia. El Señor nos sacó de Egipto con mano fuerte y brazo extendido, en medio de gran terror, con signos y portentos. Nos introdujo en este lugar, y nos dio esta tierra, una tierra que mana leche y miel. Por eso, ahora traigo aquí las primicias de los frutos del suelo que tú, Señor, me has dado.”

Lo pondrás ante el Señor, tu Dios, y te postrarás en presencia del Señor, tu Dios.»

▶ Salmo responsorial (90)

R. *Está conmigo, Señor, en la tribulación.*

Tú que habitas al amparo del Altísimo, / que vives a la sombra del Omnipotente, / di al Señor: «Refugio mío, alcázar mío, Dios mío, / confío en ti». R.

No se te acercará la desgracia, / ni la plaga llegará hasta tu tienda, / porque a sus ángeles ha dado órdenes / para que te guarden en tus caminos. R.

Te llevarán en sus palmas, / para que tu pie no tropiece en la piedra; / caminarás sobre áspides y víboras, / pisotearás leones y dragones. R.

«Se puso junto a mí: lo libraré; / lo protegeré porque conoce mi nombre, / me invocará y lo escucharé. / Con él estaré en la tribulación, / lo defenderé, lo glorificaré.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 10,8-13)

Hermanos: La Escritura dice: «La palabra está cerca de ti: la tienes en los labios y en el corazón.» Se refiere a la palabra de la fe que os anunciamos. Porque, si tus labios profesan que Jesús es el Señor, y tu corazón cree que Dios lo resucitó de entre los muertos, te salvarás. Por la fe del corazón llegamos a la justificación, y por la profesión de los labios, a la salvación.

Dice la Escritura: «Nadie que cree en él quedará defraudado.» Porque no hay distinción entre judío y griego; ya que uno mismo es el Señor de todos, generoso con todos los que lo invocan. Pues «todo el que invoca el nombre del Señor se salvará».

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 4,1-13)

En aquel tiempo, Jesús, lleno del Espíritu Santo, volvió del Jordán y, durante cuarenta días, el Espíritu lo fue llevando por el desierto, mientras era tentado por el diablo. Todo aquel tiempo estuvo sin comer, y al final sintió hambre.

Entonces el diablo le dijo: «Si eres Hijo de Dios, dile a esta piedra que se convierta en pan.» Jesús le contestó: «Está escrito: “No sólo de pan vive el hombre”.» Después, llevándole a lo alto, el diablo le mostró en un instante todos los reinos del mundo y le dijo: «Te daré el poder y la gloria de todo eso, porque a mí me lo han dado, y yo lo doy a quien quiero. Si tú te arrodillas delante de mí, todo será tuyo.» Jesús le contestó: «Está escrito: “Al Señor, tu Dios, adorarás y a él sólo darás culto”.» Entonces lo llevó a Jerusalén y lo puso en el alero del templo y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, tírate de aquí abajo, porque está escrito: “Encargaré a los ángeles que cuiden de ti”, y también: “Te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece con las piedras”.» Jesús le contestó: «Está mandado: “No tentarás al Señor, tu Dios”.»

Completadas las tentaciones, el demonio se marchó hasta otra ocasión.

Les temptacions de Crist al desert, mosaic bizantí de l'església de Sant Salvador, Istanbul

COMENTARI

Professem la nostra fe

Aquest diumenge comencem el temps de Quaresma, un temps de preparació per a la fase més important de l'any litúrgic. La Quaresma té sentit perquè està orientada cap a la Pasqua, la victòria de la vida sobre la mort, la victòria del bé sobre el mal.

Les tres lectures d'avui ens parlen d'un mateix tema: la confessió de la fe. El llibre del Deuteronomi ens ofereix un fragment del *credo d'Israel*, estructurat en tres articles de fe: la vocació dels patriarques, el do de la llibertat i el do de la terra. En la carta als Romans trobem un exemple del que podríem anomenar *credo paulí*, on escoltem la veu de l'apòstol que

professa la seva fe en el Crist ressuscitat. També el relat de les temptacions de Jesús es pot considerar com una professió de fe: en les seves respostes al diable Jesús confessa la seva fe infrangible en Déu, mitjançant l'Escriptura.

Lluc organitza la narració en tres escenes. Cada una conté una intervenció del diable amb la respectiva resposta de Jesús. La primera temptació es refereix als béns temporals, la segona al poder i la glòria del món i, l'última, consisteix en la prova suprema de Jesús com a Messies. Ell hauria de rebutjar el seu destí últim, o sigui, la mort en creu per salvar tota la humanitat. Però Jesús

no cedeix davant cap de les insinuacions del maligne. Ell és ben conscient de la missió que Déu li ha confiat i està decidit a portar-la fins al final. No hi ha res ni ningú que pugui fer trontollar la seva adhesió plena i total al Pare.

La Quaresma és una crida a la conversió, ens convida a rectificar els nostres projectes i les decisions segons els designis de Déu. Obrim el cor a la Paraula i ella ens ajudarà a vèncer la inclinació al mal que tots portem dins nostre. Professem la nostra fe lliures i sense por, d'ella ens vindrà la salvació.

Dra. Núria Caldach-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19 ■ **dimarts**: Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15. ■ **dimecres**: Jo 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32 ■ **dijous**: Est 4,17 i següents / Sl 137 / Mt 7,7-12 ■ **divendres**: Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26 ■ **dissabte**: Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48 ■ **diumenge** vinent, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.): Gn 15,5-12.17-18 / Sl 26 / Fl 3,17-4,1 (o bé: 3,20-4,1) / Lc 9,28b-36.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe és l'entrega de la persona a Déu

El temps de Quaresma és temps oportú per meditar sobre la fe. Per respondre a la pregunta «Què és la fe?» donaré algunes definicions o quasi definicions de la fe. Començaré per la definició inspirada en el Vaticà II.

El concepte de fe que tenim més arrelat, obvi i gairebé innat, és que la fe és *entrega a Déu*. És com reconèixer que pertanyem a Ell: «Si vivim, vivim pel Senyor, i si morim, morim pel Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor», diu Romans 14,8. *Creure en Déu* és creure que Déu hi és i que té relació amb la vida del creient. En el benentès que si l'home s'entrega a Déu per l'acte de fe, això suposa que, primer, Déu el crida i es dona a la persona per la *gràcia de la fe*. Entregar-se a Déu és la conseqüència del fet que Déu s'està donant a nosaltres.

Aquesta visió de la fe és molt propera al concepte de fe que ofereix el Concili Vaticà II:

a) «Al Déu que es revela cal retre-li l'«obediència de la fe»

b) mitjançant la qual l'home es confia tot sencer i lliurement a Déu, oferint l'homenatge de l'enteniment i de la voluntat al Déu que es revela,
c) i acceptant voluntàriament la revelació que d'ell hem rebut» (DV 5).

aa) Així, al Déu que fa l'acte d'amor de revelar-se, li hem de donar l'*obediència de la fe*. L'entrega de tot l'home a Déu suposa l'entrega de Déu a l'home.

bb) Per l'*obediència de la fe* l'home s'entrega confiadament i lliurement a Déu

cc) i accepta la «revelació-que-ve-de-Déu», fórmula propera a la revelació de la fe que veurem en tercer lloc: la fe és acceptació de la paraula revelada (kerigma).

En realitat, tots els matisos ens porten al mateix lloc: *la fe és sortir d'un mateix per reconèixer Déu*. I aleshores la fe omple de llum el cor de l'home lliurat a Déu.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

PADRES E HIJOS

Hay que decírselo a los hijos

Me gusta mucho este pensamiento del recordado José Luis Martín Descalzo: «¡Qué pocos son los adultos que reconocen que una de sus primeras obligaciones es hablar, sencillamente hablar, con sus hijos!»

Cuando se tienen hijos, hay que contar siempre con ellos. Antes de meternos de lleno en la manera de no divorciarnos de los hijos —que es el propósito fundamental de este libro— he de decir que ningún progenitor ha de avergonzarse de contar a los hijos la separación de sus padres. Partimos del hecho de que la decisión entre adultos está tomada y hay que seguir adelante. Pero los niños tienen el derecho de ser informados puntualmente de lo que va a ser su vida futura sin la actual estructura familiar.

Un desacuerdo, una separación o un divorcio no eximen del compromiso adquirido respecto al cuidado de los hijos. Eso ha de quedar muy claro en la mente de los niños. Un hijo necesita seguir queriendo a sus dos padres, por lo que si no se le explica nada, se produce una incómoda situación que trastorna su equilibrio emocional más profundo.

Considero fundamental que en el momento de contárselo a los hijos ambos cónyuges, padre y madre, estén juntos. En mi experiencia así lo constato: no es bueno hacer declaraciones por separado. Luego puede haber malas interpretaciones, tanto por parte de los esposos como de los hijos (ya se sabe: donde dije digo ahora digo Diego).

Conviene decirle al niño (o niños) que hay tres cosas que no debe hacer: pensar que sus padres no lo quieren; pensar que es culpa suya la separación de sus padres; echar la culpa a uno solo de sus padres, porque cuando dos personas se separan siempre es asunto de las dos.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

La niña ciega y el buen congresista

Sobre los asistentes a un Congreso, el médico L. Albert Pérez cuenta que, una vez clausurado, todos marcharon al aeropuerto, con el tiempo justo. Iban con prisas. De repente, y sin quererlo, uno de los congresistas tropezó con una pequeña mesa en la que había dos cestos de manzanas. Con el golpe las frutas se desparramaron por el suelo. Los causantes siguieron su carrera. Todos menos uno que, por detenerse, perdió su vuelo. Al ver a la niña que atendía el puesto de venta de las manzanas llorar desconsolada —lo que ganaba era para el sustento de su familia—, se acercó a ella y se percató de que era ciega. El buen congresista se agachó y empezó a recoger las manzanas del suelo. Las magulladas las puso en un cesto y las buenas en otro. Una vez puesta la tienda en orden, sacó de su cartera un billete y le dijo a la niña ciega:

—Toma: Son cien euros, por el daño que te hemos causado. Espero que no te hayamos arruinado el día.

El buen congresista ya se alejaba, cuando la niña ciega le gritó:

—¡Señor! ¡Señor!...

Él se detuvo. Miró hacia la niña invidente y ella le preguntó:

—¿Es usted Jesús?

Al buen samaritano, la pregunta de la niña ciega: «¿Es usted Jesús?» le quemaba en su interior, a la vez que le invadía una sensación de paz, de contento y de alegría propias de quienes se han propuesto seguir a Jesús.

Es el don de Dios: «Seréis mis testigos.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

21. ✠ Diumenge I de Quaresma. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. Dilluns. Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. iv; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. Dimarts. Sant Policarp, bisbe d'Esmerina i mr. (s. ii), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafeala de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. Dimecres. Sant Modest (s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr.

(304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.

25. Dijous. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. Divendres. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

27. Dissabte. Sant Gabriel de la Doloresa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

ENTREVISTA

GABRIEL SOLER

La professió solemne

El propassat 31 de gener, durant la missa conventual del monestir, els monjos Efre de Montellà, Gabriel Soler i Andreu M. Martínez van signar el seu compromís definitiu amb la comunitat benedictina de Montserrat i van ser consagrats com a monjos. En el decurs de la cerimònia, el P. Abat Josep M. Soler els va fer lliurament dels signes de la seva condició de monjos —la cogulla i el llibre de pregària—, i van rebre l'abraçada de tots els monjos professos solemnes, com a símbol d'unió i d'acolliment a la comunitat. El G. Gabriel Soler, de 29 anys i natural de Berga, és el monjo més jove de la comunitat.

Què significa el pas que ha fet?

La professió té, d'una banda, la vessant més jurídica, que és el compromís de per vida amb la comunitat, per donar-t'hi i per rebre'n. De l'altra, la vessant més *mística*, que és la recepció de la consagració monàstica, que et configura al Crist i et compromet amb Déu com a monjo. Una cosa no és possible sense l'altra, i totes dues donen el significat a aquest pas.

Com definiria la vocació monàstica?

La vocació monàstica no és fàcil de definir. Per a mi, és una elecció de Déu, sense donar-hi, però, un sentit exclusivista. Déu escull uns homes per dur a terme un projecte, per dur una vida diferent, per ser signe d'una vida a la qual tots estem cridats, a la benaurança de lloar Déu en plenitud, per sempre. Aquests homes, limitats i febles, no són capaços de complir plenament la vocació que han rebut, però hi caminen i, en el camí, ajuden d'altres. El gran compromís d'un monjo és créixer i ajudar a créixer la gent que té al voltant, a tots els nivells.

En un temps com l'actual, fer una opció per Jesucrist i pels altres té el seu mèrit...

Des d'una visió voluntarista s'atribueix al mèrit el que, en el meu cas, atribueixo a l'amor de Déu, que m'ha dut de la mà (entengui's en sentit figurat) fins aquí, i que m'anirà ajudant. L'amor de Déu, manifestat del tot en Jesucrist, és el que m'impresiona. Això sí, en el nostre món, són les opcions d'uns i altres les que fan pensar, més que les grans idees. Quan Déu et vol monjo, n'ets; no és un mèrit... o, en tot cas, és un mèrit seu. Jo cada dia recordo el començament de la Bíblia: «Al principi, Déu creà el cel i la terra», tot ho ha fet i tot hi és per Ell, també la meua vocació i la meua vida, i la de qualsevol que, amb bona voluntat, visqui segons la seva consciència, sigui com sigui.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

25è aniversari del centre de promoció social «Francesc Palau». Sota el lema «25 anys compartint camí», el passat divendres 29 de gener tingué lloc una Eucaristia d'acció de gràcies a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau, del Prat de Llobregat, per donar inici a aquest aniversari del centre impulsat per les carmelites missioneres. El centre treballa en coordinació amb les parròquies del Prat, en serveis d'acollida a la gent amb menys oportunitats, com ara: la promoció de la dona i en particular de la dona treballadora; l'educació extraescolar d'infants i formació d'adults; acollida i integració d'immigrants, amb el grup «Caliu» de llatino-americans.

Reunió de coordinadors arxiprestals de catequesi. Es van reunir el passat 30 de gener, a la sala «Beat Pere Tarrés» del bisbat. Es donà informació del pelegrinatge a Terra Santa que s'impulsa des de la diòcesi i es revisaren la III Trobada Diocesana de Catequistes i les III Jornades Interdiocesanes de Formació de Catequistes, amb valoracions positives en general i alguns aspectes a millorar en properes edicions. També es comentà i valorà la implantació del catecisme *Jesús és el Senyor* i els materials pedagògics corresponents, especialment la guia del cate-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Tres nous monjos a Montserrat. El passat 31 de gener, durant la missa conventual de Montserrat, a la Basílica de Santa Maria, els monjos Efreem de Montellà, Gabriel Soler i Andreu M. Martínez van signar el seu compromís definitiu amb la comunitat benedictina de Montserrat i van ser consagrats com a monjos amb la seva professió solemne. Actualment, la comunitat compta amb 76 monjos, una seixantena dels quals resideix a Montserrat i 6 estan en procés de formació.

quista com a bon instrument de preparació i formació.

Jornada Mundial de la Vida Consagrada. El passat 2 de febrer, dia de la presentació del Senyor al temple, es va celebrar una Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, presidida pel bisbe Agustí i concelebrada pel delegat de Vida Consagrada, P. Josep Roca, S.F., el secretari general, Mn. Joan Pere Pulido, l'encarregat de la catedral, Mn. Jordi d'Arquer, i 15 religiosos-preveres més. Es van recordar els esdeveniments més destacats de tot l'any a les diverses comunitats, així com els set religiosos i religioses que han arribat a la Casa del Pare. Un agraïment i reconeixement especial a les 5 persones que complien 50 anys de vida religiosa i una que en feia 25. La col·lecta fou destinada a ajudar els damnificats d'Haití. Durant la celebració es va fer també una pregària pel moviment Vida Creixent, que també celebra aquesta festivitat, en record dels ancians del temple Simeó i Ana.

VISITA PASTORAL

Piera-Capellades: Amb el Consell Arxiprestal. Continuen les diverses

trobades i actes. El passat 3 de febrer va ser el moment d'aquest òrgan pastoral, a la parròquia de Santa Maria, de Capellades, amb representació de totes les poblacions de l'arxiprestat. Els diversos membres del Consell van manifestar al bisbe Agustí les seves inquietuds en l'àmbit pastoral i social. Amb ells es va aprofundir el significat de la Visita i les expectatives de renovació de la vida eclesial.

AGENDA

VI Jornades diocesanes de formació i espiritualitat. Del 22 al 24 de febrer, a Montserrat, adreçades a preveres i diaques, amb el tema: «Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot», plenament centrat en l'Any Sacerdotal que se celebra enguany. Les ponències principals aniran a càrrec del bisbe auxiliar de València, Enrique Benavent.

Recés de Quaresma de la Delegació de Vida Consagrada. 27 de febrer, 10 h. Tots els religiosos i les

religioses estan convocats a aquesta jornada que conduirà el bisbe Agustí; també hi haurà un moment dedicat a la presentació dels objectius i activitats de Càritas, a nivell diocesà, amb la presència del delegat, Mn. Joaquim Rius; la jornada acabarà amb el dinar. Col·legi Sant Miquel Arcàngel, (Fills de la Sagrada Família), c/ Pintor Carbonell 4, Molins de Rei.

Trobada de Joves Cristians. 27 de febrer, 20 h a Martorell. Tots els joves cristians del bisbat són convocats a aquesta trobada, amb el lema «Fes pont amb els altres, no estàs sol». Parròquia de Crist Salvador. Més informació www.bisbatsantfeliu.org/santfeliujove.

Tallers d'oració i vida a les parròquies del Prat. El proper 4 de març a les 19 h hi haurà una sessió informativa en relació a l'inici d'aquest taller d'oració amb el títol «Aprendre a pregar per aprendre a viure». Parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat (Plaça de l'Església, al costat de l'estació de la Renfe). Més informació: Mireia, telèfon 639 382 931.

CULTURA

Jornada de portes obertes de l'Escolania de Montserrat. 27 de febrer, de 10 a 13 h. La jornada constarà de diverses activitats: acollida i xocolatada, visita guiada a l'Escolania amb un escolà, reunió de presentació, amb precís i preguntes, mentre hi haurà una activitat musical per als nens, i acabarà amb el cant de la Salve, a les 13 h. Especialment adreçada per als nens fins a 8 anys a qui els agradi cantar. Confirmar assistència al 938 777 767. Més informació www.escolania.cat.

ECO DE LA PALABRA

El Salmo 50, plegaria de misericòrdia

Al iniciar el camino de la Cuaresma, nos proponemos dejarnos acompañar por el Salmo 50(51), para que ilumine las vivencias que corresponden a este camino y nos enseñe a orar como es debido. A la vez esperamos que nos ayude a vivir en profundidad el gozo del amor perdonador, especialmente en el marco de la celebración del Sacramento de la Reconciliación o de la Penitencia. Lo haremos de tal manera que podamos vivir el Salmo, tanto en nombre personal, como en nombre de la Iglesia: cada uno y la Iglesia como tal debemos hacer el camino de la Cuaresma.

El Salmo 50(51) es una obra cumbre de la plegaria judía y cristiana. En él podemos encontrar lo esencial de lo que significa la conciencia de pecado, de perdón y misericòrdia, de confesión, de renovación personal y comunitaria, de testimonio... Todo, en definitiva, lo que se necesita, para vivir auténticamente la conversión que nos pide la Cuaresma y el Sacramento de la Reconciliación. Es verdad que la Cuaresma y el Sacramento encuentran hoy no pocas dificultades, pero si dejásemos de vivirlos, perderíamos uno de los manantiales más abundantes de la verdadera alegría.

La Cuaresma, como la celebración del Sacramento de la Reconciliación, no comienza con la indagación de los pecados y la estimulación del sentimiento de culpa. No sería un buen inicio, pues podríamos caer en una vivencia enfermiza de pecado, debido al cierre en uno mismo. Y sabemos que el cerrarse en uno mismo, tanto nos lleva al orgullo farisaico, como al desmoronamiento acompañado y depresivo. Para un cristiano sólo puede haber un inicio posible: la experiencia de quién es Dios y quiénes somos nosotros delante de Él.

«Por tu amor, oh Dios, ten compasión de mí; por tu gran ternura, borra mis culpas. ¡Lávame de mi maldad! ¡Limpíame de mi pecado!» (Sal 50,1-2)

Tal vez todo comience con una sensación de que las cosas no van bien, como un sentimiento de que no estamos a gusto con nosotros mismos. Pero, más allá de esta sensación, el Salmo 50 nos enseña que la primera mirada consciente hay que dirigirla al Dios que es bondad, misericòrdia y compasión. Es delante de Él, en relación a Él, cuando verdaderamente nos reconocemos tal y como somos: culpa (rebelión), delito (desar-

monía), pecado (extravía). De Dios se dice lo que pertenece al mundo del amor; de nosotros lo que pertenece al mundo del error, la dispersión, la oposición al amor.

—La oscuridad no se ve si no es con el contraste de la claridad. La tiniebla no es sino ausencia de luz: si no hubiese luz la tiniebla parecería el estado normal de la realidad. Cuanta más luz, más nítidamente se dibuja la figura oscura.

—Se nos ha concedido conocer la luz brillante del amor, para que descubramos la tiniebla de nuestro egoísmo.

—Y no sólo descubrir las tinieblas, sino también poder transformarnos en luz, respondiendo a su llamada.

Porque, al captar el mundo de la luz, se despierta en nosotros a la vez el deseo de estar allí, vislumbrando la alegría, que podemos encontrar. Cuando nos preguntamos por qué nos hemos de confesar y cómo lo hemos de hacer, miremos inmediatamente quién es Dios y la felicidad que nos regala.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat